

La línia vermella

eguinar@andorra.elperiodico.com

Totes les coses necessiten la seva maduració i el seu 'timing' per desplegar-se. No obstant això, el procés de definició de CR mostra alguns símptomes d'allò que en diuen marejar la perdiu

¿Continuen sent els de sempre?

ENRIC GUINART

A final de la setmana passada vam seguir amb atenció les evolucions del congrés de Coalició Reformista, que havia de servir per definir el futur d'aquesta mena de plataforma política.

No obstant això, al cap i a la fi hi va haver ben poques novetats i sembla que es continua marejant la perdiu en espera d'esdeveniments exògens que contribueixin a aclarir els postulats de les persones que integren la coalició. Pel que n'ha transcorregut fins al moment, hi ha un cert acord que l'actual CR evolucioni en un nou partit polític. A primer cop

Dóna la sensació que l'evolució de CR es vesteix d'uns anhels de canvis irreals

Ens costa veure la convivència de certs sectors liberals i de Nou Centre

ONA MORANTE

El congrés de CR de la setmana passada, amb Pujal, Forné i Pintat.

d'ull, no sembla una mala opció, si no fos perquè dins de la coalició hi ha un desequilibri evident entre el que representa avui, per un costat, el PLA i, per l'altre, Nou Centre (NC). Vist des d'aquesta perspectiva, si el futur de la nova formació passa per la dissolució d'uns i d'altres, és evident que la decisió és molt senzilla per part dels centristes, ja que ni tan sols estan constituïts com a partit. Per als liberals, la qüestió no serà tan fàcil, ja que eliminar una marca que t'ha permès governar el país durant més d'una dècada no s'acorda amb un dia. No obstant això, el de-

bat sobre la dissolució del PLA sembla que serà més problemàtic a l'hora de cercar una entesa entre els que anomenen crepuscles parroquials, especialment a Sant Julià –on no volen sentir a parlar de l'adéu de la nomenclatura UL- i a la capital –on va néixer la marca PLA. En aquest sentit, la direcció liberal ja estaria cercant fórmules per alleugerir la controvèrsia, com ara l'ús d'un llenguatge tou –fusió, en lloc de dissolució– o l'aposta per aprovar la hipotètica dissolució per majoria per evitar el bloqueig dels contraris a l'au revoir del Partit Liberal. Ara bé,

entenen que tot això no és més que l'embolcall d'una nova via política que aparentment sembla tenir-ne ben poc, de nova. I és que el reformisme és un moviment polític que sovint creu en els canvis graduals amb la finalitat de millorar un sistema, projecte o societat. Però l'interessant és identificar –i més en el cas andorrà– les persones que han de liderar aquesta opció. I és clar, quan un veu a les primeres files del darrer congrés de CR una àmplia representació d'aquell Partit Liberal que precisament va haver de renunciar a les sigles a les darreres eleccions conscients del fracàs que podien tenir si concorrien amb les mateixes, un posa una mica en dubte els aires de renovació. En ocasions, dóna la sensació que potser es vulgui fer una versió encoberta de l'antic PLA. Igualment, veiem difícil que certs sectors liberals caminin plegats amb les persones que integren NC i els que influeixen en els seus postulats sense figurar-hi. Però, és clar, en política tot és possible i canviar de vestit està de moda. Ja diuen que el reformisme és un projecte general que, tot i que se cimenta amb una varietat d'influències i persones, està unit per una aspiració comuna. No fa falta que diguem què els uneix, però ¿què passarà si algun dia assoleixen canviar el titular del despatx administratiu de Govern? Intuïm el seu únic objectiu però d'idees i polítiques comunes, no se n'albiren. ≡